

Бестселър поредица # 1 на New York Times

СЕРАФИНА и изгубеното сърце

РОБЪРТ БИЙТИ

СП
СОФТПРЕС

Серафина отвори очи и не видя нищо освен чернота. Сякаш още не бе прогледнала.

Беше потънала дълбоко в тъмната пустош на вихрен, полусънуван свят, от която я изтръгна приглушен глас, но сега нямаше нито глас, нито звук, нито каквото и да е движение.

Благодарение на котешките си очи винаги досега бе виждала навсякъде, дори в най-непрогледните, най-сенчести места, но тук бе сляпа. Потърси никакъв намек за светлина в мрака, но през прозореца не навлизаше лунно сияние, от коридора не се промъкваше никакъв проблясък на далечен фенер.

Само черен мрак.

Затвори очи и ги отвори пак. Никаква разлика. Бе все така тъмно като в рог.

Дали не съм ослепяла, запита се тя.

Беше смутена, объркана. Опита се да се вслуша в мрака, както правеше, когато ловеще плъхове из коридорите на обширното мазе в „Билтмор“. Но не, не се долавяше пукане от стените на къщата, нито слуги, шетащи в далечните стаи, баша ѝ не похъркваше на съседното легло, машините

РОБЪРТ БИЙТИ

не жужаха, часовниците не тиктакаха, не се чуваха стъпки. Беше студено, застинало и тихо по начин, който не познаваше досега. Вече не бе в „Билтмор“.

Спомни си гласа, който я бе пробудил, и се ослуша относно за него, но независимо дали бе реален, или част от сън, вече го нямаше.

Къде съм, помисли си изумена Серафина. Как се озовах тук?

И тогава най-накрая, като в отговор на въпросите ѝ, се чу звук.

Tup-tup.

За момент се чуваше само това.

Tup-tup, tup-tup.

Ударите на сърцето, пулсът на кръвта ѝ.

Tup-tup, tup-tup, tup-tup.

Бавно отвори уста и облиза напуканите си изсъхнали устни. Усети вкус на метал.

Но не беше метал.

Беше кръв – собствената ѝ кръв течеше по вените ѝ и капеше по езика и устните ѝ.

Опита се да се прокашля, но после рязко си пое дъх – яростно, отчаяно, накъсано, засмука дълбока гълтка въздух, сякаш вдишваше за първи път в живота си. Пулсиращата кръв нахлуваше в ръцете, в краката и по цялото ѝ тяло с разтърсващо усещане.

Какво става, замисли се тя. Какво се случва с мен? Защо се събудих така?

Върна се назад във времето, спомни си, че живее с баща си в работилницата, че се бе борила с черния плащ и срещу прокълнатия магически жезъл заедно с най-добрия си приятел Брейдън. Най-после бе излязла навън и можеше да обикаля свободно из имението, в дневния свят на изисканите дами и господа. Но всеки опит да си спомни какво се е случило след това бе неуспешен, както когато се опитваш да се сетиш за подробностите от дълбок сън, който отлива, щом се събудиш. Чувстваше се объркана и напълно без

СЕРАФИНА И ИЗГУБЕНОТО СЪРЦЕ

ориентация, сякаш се опитваше да събере разпокъсаните останки от предишен живот.

Още не бе помръднала тялото си, но усещаше, че лежи по гръб на дълга, плоска повърхност. Краката ѝ бяха изпънати, ръцете – скръстени една върху друга на гърдите, сякаш някой я бе положил тук грижливо и с уважение.

Бавно раздели ръце и ги отпусна от двете страни на тялото си, за да почувства повърхността отдолу.

Беше твърда като груби дървени дъски, но дъските бяха странно студени. *Дървото не би трябвало да е студено, помисли си тя. Не и така. Не и толкова студено.*

Сърцето ѝ заби бързо в гърдите. Обзе я дива паника.

Опита се да се изправи, но блъсна челото си в нещо твърдо на няколко сантиметра отгоре и падна отново назад, превита от болка.

Притисна ръце срещу дъските над себе си. Опипващите пръсти бяха единствените ѝ очи. В дъските нямаше пукнатини или процепи. Дланите ѝ започнаха да се потят. Дишаше все по-учестено. В тялото ѝ се плисна отчаян страх, докато се мъчеше да се извие и да се обърне настрани, но там също имаше дъски, едва на няколко сантиметра от нея. Ритна с крака. Заблъска с юмруци. Но дъските я ограждаха, бяха плътно до нея от всички страни.

Серафина изръмжа от яд, страх и гняв. Драскаше и блъскаше, извиваше се и се гърчеше, но не можеше да избяга. Беше затворена в дълга, плоска дървена кутия.

Бясно притисна лице в ъгъла на кутията и започна да души като пленено животинче с надеждата даолови миризма от външния свят през миниатюрните пролуки между дъските. Пробва в единия ъгъл, после в другия, но миризмата бе една и съща навсякъде.

Пръст, помисли си тя. Заобиколена съм от влажна, гниеща пръст.

Погребана съм жива!

Серафина лежеше в студения черен ковчег, заровен под земята. Мислите ѝ бяха вцепенени от ужас.

Трябва да се измъкна оттук, крещеше вътрешно. Трябва да дишам. Не съм мъртва!

Но не можеше да вижда. Не можеше да пomerъдне. Не чуваше нищо друго освен звука на собственото си пресипнalo дишане. Колко ли въздух ѝ оставаше тук долу? Усети как дробовете ѝ се стягат. Гърдите ѝ се свиха. Искаше татко си! Искаше майка ѝ да дойде и да я изрови. Някой трябваше да я спаси! Бясно натисна с ръце капака на ковчега над главата си и блъсна с всичка сила, но не успя да го повдигне. Звукът на пискливия ѝ глас дращеше ушите ѝ в това ужасно, затворено, черно пространство.

После се замисли какво би казал татко ѝ, ако е тук. „Я се стегни, момиче. Измисли какво трябва да направиш и се хващай за работа!“

Пое си още веднъж дълбоко дъх, отпусна се и се опита да осмисли положението. Не можеше да вижда с очите си, но опира с пръсти полата и ръкавите на роклята си. Бяха разкъсани. Ако е умряла и са я погребали, щяха да я облекат в

СЕРАФИНА И ИЗГУБЕНОТО СЪРЦЕ

хубава рокля, нали? Който и да я беше заровил, го е направил набързо. Дали са я помислили за мъртва? Или са искали да умре от най-ужасната смърт?

В този момент чу слаб, приглушен звук – движение отгоре. Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

Стъпки!

– Помощ! – изпищя тя, колкото сила имаше. – Помощ! Моля, помогнете ми!

Пищя и пищя. Бълска по дървото над главата си. Рита с крака. Но звукът от стъпките се отдалечи, после изчезна напълно и остана само тишина, толкова пълна, че не бе сигурна дали изобщо е имало някакъв звук.

Дали това беше човекът, който я е погребал? Дали е дошъл да хвърли последната лопата пръст върху гроба ѝ и да я зареже завинаги? Или бе просто минувач, който няма представа, че тя е тук? Заудря с юмруци по дъските и изкрешя:

– Моля ви! Нуждая се от помощта ви! Тук долу съм!

Но нямаше полза.

Беше сама.

Почувства как безнадеждността залива душата ѝ като мрачна вълна.

Не можеше да избяга.

Не можеше да оцелее...

Не, стисна зъби тя. Няма да допусна да умра тук. Няма да се предам. Ще бъда дръзка! Ще измисля начин да се измъкна...

Приплъзна се към края на ковчега и зарита. Грубите дъски ѝ се струваха тънки и небрежно направени не като на истински солиден ковчег, а като на разнебитена кутия, скована набързо от разглобени щайги за ябълки. Но пръстта над крехкото дърво притискаше дъските толкова силно, че бе невъзможно да ги счупи.

После ѝ хрумна идея.

„Два метра под земята.“ Така бе казал татко ѝ преди години, когато го попита какво правят с мъртъвците. „Заравят ги два метра под земята.“